

Збірка поезій Гліба Клименка

Рубці

Рівне
2018

Від автора

Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія - це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Л. Костенко

Минають дні, проблеми, відносини, думки, зрештою, минаємо ми всі. Лишаються лише спогади в голові, рубці у душі - вірші на папері. І ось вони - мої рубці. Невеликий, але який-не-який життєвий досвід.

Проходячи через відносини, почуття та емоції, ми завжди отримуємо щось на згадку: опіки помилок, синці розчарувань, шрами зрад чи подряпини образ. Головне - знайти сили підійматися та йти далі.

Ця збірка розділена на три цикли, у кожного своя історія, своя тематика та своя мета. Адже саме завдяки віршам, у нас є можливість самовиразитися у неповторній формі поезії.

Поезія спонукає творити, мислити, ділитися своїми почуття та емоціями. Поезія... Вона легко торкається кожного з нас і кожному знайде розраду, кожного зачепить і не залишить байдужим.

Перший цикл - початок нової історії, нової ери, нової точки відліку у житті. Війна, АТО, Майдан, Революція Гідності... Саме біль примушує говорити голосно та впевнено, примушує рухатися вперед.

Другий цикл відображає навколишній світ, пропущений через призму внутрішнього я. Живучи з наївними очима і широко відкритою душею, звісно, можна наковтатися бруду. Проте ті нові, незвідані доти почуття, які можна пережити, неможливо зрівняти ні з чим іншим.

Третій цикл. Його мета - не дати забути про знедолених, хворих, або просто самотніх людей, яким так потрібна звичайнісінька дружня порада чи підтримка. Адже настільки важливо у наші дні приділяти одне одному більше уваги, а не відсторонюватися від чужих проблем та негараздів. Байдужість - ось наш головний ворог.

Присвячений важливості людських стосунків: теплі обійми, дружні поради, звичайна посмішка – такі прості, але такі цінні речі, що не дають збайдужіти серцю і зачерствіти словам, адже всі дороги ведуть до людей.

Недитячі війни

Весела гра

Привіт! Ви граєте у гру?
Ну що ж, пограєм, я веду.
Ось тільки правило нове -
Казати правду, так як є.
І так, відгадуйте: де хто.
Ви! Ви маєте усе терпіти,
По суті ви усі - ніхто!
Байдуже владі, як вам жити.
Ой, дав підказку: ви - народ!
Тому, закрийте чернь свій рот.
А ти! Ти - голова усьому!
Король цього страшного дому!
Володар найсолодшої брехні!
Хто правду знає цю - уже в труні!
Впізнали?! То ж ідемо далі.
Ви! Ви – хитрі, підлі тварі,
Що за наживу й брудні гроші
Полюєте неначе воші.
Усілись на мою Україну
І п'єте кров все без зупину.
О любий друже, час не гай,
Іди скоріше подихай!
Хм... Краще так сказати -
За Батьківщину честь вмирати!!!
Такі веселі ігри ваші?
Невже ви всі такі пропащі?
Готові смерть синів терпіти,
Цю кров не вдасться відмолити!
Так, знаю більшості плювати,
Гадають - нам же не вмирати!
А хлопців - тьма: пішов помер,
пішов помер, пішов помер,
пішов помер, пішов помер...
Та черга ваша вже тепер...
Час ваші правила змінити,
Тому що я планую жити...

Вернися живим

Сонце я бачу над чорних долин,
не знаю, чи зможу здолати один.
Ридаюча мати хоронить синів,
волає до неба: - "Вернися живим!"
Та через море жахливих годин,
серце шепоче: "Ти не один".
Молюся до Бога - спасибі за дім,
за тата, за маму, родинний інтим,
спасибі за силу і захисту грім!
І на колінах від болю кричу:
"Спаси і її - Україну мою!"
Од крику дитини Бог сльози пролив,
воїнів світла туманом уквив,
і кожного сина Неньки-України
живим поверне в материнські обійми.

Так страшно

Так страшно, люди подуріли.
На мить задумаєтесь, ні?
Усі, як дурні оскаженілі.
Навіщо руки вам в крові?
Ти подивись, замислись, хлопче.
Та куля, що ти відпустив,
Життя людині іншій топче.
Розрізав м'язи, кров пролив.
Вона летить, ламає кістки,
Приносить біль і жили рве,
А поряд брат збирає мізки
І молить Бога: «Хай живе!»
Та не живе дитя ні миті.
Він помирав, і ти помреш.
Байдуже мамі: виграв - биті,
Лиш за дитину молить, жде,
А ти убив. Її дитя убив.
І вб'ють дитину матері твоєї.
Можливо ти чекаєш див,
Що смерті не знайдеш своєї?
Одумайтесь, бо ви неначе звірі.

Ми в крові власній живемо,
А що поганого у мирі?
То ж може мозок ввімкнемо?
Впадуть усі, хто нерозумні.
Знеможуть ті, хто помсти жде,
і відійдуть в історію безумні,
бо знайте - час своє візьме.

Розбиті мрії

Йде страшна з Росією війна,
Скільки буде тривати вона?
Рік чи два, а може аж п'ять,
І тоді уже я піду воювать?
Зараз учуся, мрію, кохаю.
Пізнати світ, полюбити бажаю.
Хочу сина до школи уперше відвести,
І для доні русявії коси заплести,
Красуню - дружину щодня цілувати,
А доведеться стріляти?
Як сьогодні хлопці молоді,
що й не знали життя, а уже - на війні.
Вони мріяли, щось планували,
І тут вмить у них все відібрали.
Першу посмішку рідної дитини
І сімейного щастя години.
Їм хотілось кохану обняти,
Їй зірки з небес дарувати.
Я не хочу помирати...

Тихо

Спасибі тишо, що мовчиш,
Що давиш болісно на скроні,
Німа так дико верещиш...
Спасибі за твої симфонії.
Послухайте ж тишу, хоч на хвилину,
згадайте усіх, хто в неї поринув,
і поміж нас всміхнеться й мовчить...
Мовчи і дозволь своєму серцю боліти.
Стихає все, замовкли душі,

і тут усі, хто нас любив.
Чомусь так батькові згадались груші.
Це - час для сліз, а не для слів.

Наболіло

На майдані, у Києві,
Коли лихо почалося,
Стільки крові пролилося.
Я дивився в очі людині,
яка мертва нині.
І казала тоді вона:
“Смерть мені не страшна. ”
Вона стане часткою того,
що зворушить світі будь-кого.
“Не бійся померти, – шептала вона, -
І не лий ти сльози просто так, задарма,
Не показуй слабкість – це ж країна твоя.”
Я не буду соромитись того,
Що торкнулося серця мого.
Скільки раз сльози лив я
через те, що в країні війна,
через те, що трупи півголі
у крові валяються в полі,
через те, що діти по них
плачуть, тужать, не знаючи втіх.
А усі, боронити хто міг,
вже давно так болюче затих.
Хто на гибель вірну послав?!
Катувати нас хто дозволяв?!
Відповідь знаєм просту,
але ми не скажем, вони ж наверху!
Ах, будь ласка, хто може - кричіть,
та кайдани неволі на собі порвіть.

Мій світ

Злива

Небеса кровоточать дощем,
Закипіла земля латунним боєм,
Блискавка креше палючим вогнем,
Хмари зшиваються сірим кроєм.
Дуб гілками у небо зарився,
Вислизає коріння з гнилої землі,
Громом осад ворон прокотився.
Гіркий осад згустився на дні.
Розчинився в повітрі бузок,
Змились фарби останніх тюльпанів...
Знову дух кам'яних пелюсток,
Знову парко від буднів та планів.

Моя осінь

Моя осінь, ти пахнеш каштаном,
Мокрим листям опісля дощів,
Оповита ранковим туманом,
Креслиш небо прощальних ключів.
Моя осінь, твій подих похмурий,
Рокоче басами холодних вітрів,
Громом рвучи день поснулий,
Випасає хмар - боязливих корів.
Моя осінь не спить. В шатах темних,
Заховавшись у ковдрі дитячих снів...
Моя осінь... Ти мариш таємно
Колючками зір - нічних їжачків.

Забуте листя

До мене вчора осінь завітала,
дощем усілась під моїм вікном,
на склі етюди виливала,
по ринвах бігала струмком.
Я відчинив - вона стоїть
із листя повним оберемком,
поглянула і шарудить:
“Сховай, промокне під дірявим небом”
Старенький чайник забубнів пихато,
Полізли з печі пироги,

Окріп ромашку закружляв по хаті
В прощальнім вальсі теплої пори.
Оркестр хмар вронив останні ноти,
Тінь осені ковзнула по стіні...
І зникло все, окрім дрімоти
Й сухого листя на моїм столі.

Дощ

Не хвилюйся, бо ти - не море.
Будь дощем, лий собі за вікном,
Падай, стікай, розбивай опори.
Ти - хворий дощ, будь диваком.
Час, життя, думки
Висять на колоді карт.
Любов, руки-замки –
Ось це наш великий жарт.
Усім треба згортатися,
Але не калачиком в ліжку.
Нам треба згортатися кров'ю.
Треба їхати пішки.
Можливо...
Цілуючи людей у очі,
Стікай...
По руках, бо ти так хочеш.
Краще просто бути дощем...

Біліє в небі далечінь...

Біліє в небі далечінь,
Сивіють гори білобрисі,
Несе зиму на крилах кінь,
Й тривожать тихі ночі бурі.
Цвітуть на вікнах білі квіти,
Та іній ліг на гілочки,
Будують сніжні мури діти,
Кружляють блідні світлячки.
А я гуляю, я милуюсь,
І серце тішиться моє.
Та кожен день я знов дивуюсь.
На світі, справді, щастя є!

Л17

Останній подих літньої спекооти...
Це явище вже звичне, як і час,
Як і усі надумані турботи,
Чомусь лиш зараз так дивує нас.
Задуха, спека, навіть, світлі ночі,
Асфальт підсмажений дотла...
І лише ніжні літні очі,
По іншому, не так дають тепла.
Все закінчилося, ураз, як почалося.
Найперший дощ востаннє накрапав.
Й вночі налякані приснились
Ті сливки, що в сусідів крав.
Остання крапка, може тільки кома,
Але це речення закінчує усі.
Й задушлива, вечірня втома
Так й недописана зостанеться в душі...

Гудки у вічність...

Зажбурну

Я зажбурну у небо синій дощ,
Бо він набрид мені безкольоровим.
Хай падає серед зів'ялих рощ
І все фарбує пензлем світанковим.
Ніхто не скаже, що немає змін,
Що консерватори усі затяті.
Лиш сумно дихає камін...
І тхне від нього попелом багаття.
Я зажбурну у поле жовтий хмиз,
І все довкола буде пахнуть сіном,
Нестиме нам вечірній бриз
Суницею, пампушками і кмином.
Буває й так, що хтось поцупить зорі,
Розіб'є мрії на маленькі скельця,
І на моїм квітучім полі
Розсипле солі і насіє перцю.
Ми не рахуємо хвилин,
За котрі іншим помирати...
Стоїть мариновий полин,
І сил бракує вже жбурляти...

Музо

Сповий мене, кохана Музо,
туманом сивим обійми
І волю, зав'язавши в вузол,
по буйній річці в путь пусти.
Допоможи мені співати,
своєю стежкою йдучи.
З життям на гордість в дурня грати,
Любити серцем научи.
Коли ж стомлюся від печалі,
коли я небо незлюблю...
Ти не займай, най плину далі,
Можливо там тебе знайду.